

DİRİJOR OLMAQ İSTƏYƏN ZƏRGƏR

“Cəmi 16 yaşım vardı, amma yaxşı pul qazanırdım – bir günə 500-1000 dollar. 30 ildir ki, bu sənətlə məşğulam, elə təkə bu dükanda 23 ildir işləyirəm. Qanım bərk qara olanda gedirəm “Kubinka”ya, çörək satdığım tində dayanıram, baxıram...”

Bir neçə peşə var ki, onlara incə sənət və ya elə incəsənət də demək olar. Çünki bu sənətin peşəkarları da rəssam, şair, memar kimi yaradıcıdırlar. Elə zərgərlik sənətini götürək. Zərgərlik çox qədim zamanlardan məşhur olub. Alban tarixçisi Moisey Kalankatuklu VII əsrdə yazırdı ki, Qafqaz Albaniyasında dağlarda qızıl, gümüş, mis və sarı boyaq istehsal olunur. Bizim insanlar, xüsusən də xanımlar bineyi-qədimdən bər-bəzəyi, ləl-cavahiratı həddindən artıq çox sevib və buna xüsusi əhəmiyyət veriblər. Elə bundandır ki, xeyir iş olanda da “həri” məclisinə ilk olaraq qızıl üzük aparılır ki, bu da barmağa taxılan qızıl bəxt üzüyü sayılır, hətta müqəddəs bir əşya kimi saxlanılır. Zərgərlikdən danışmışkən, Mərkəzi Univermağın yan-yörəsində olan zərgərlik emalatxanaları yadıma düşdü. “Zər qədrini zərgər bilər” deyib üz aldım Nizami küçəsi ilə üzü yuxarı. Nə yalan deyim, həris olmasam da, qəşəng sırğa-üzük həvəskarıyam. Zərgər Ramin Babayevlə qızıldan tutmuş Mona Lizaya qədər söhbətləşdik.

ZÖVQ, FANTAZİYA, İŞ SEVGI

Zərgər Ramin Babayev deyir ki, çox kasıb ailədə böyüyüb: “Nənəm dağlı çörəyi bişirirdi, mən də 7 yaşından “Kubinka” bazarında satırdım. Evdəkilər çox qorxurdular ki, bütün günü bazardayam, birdən pis uşaqlara qoşularam. Əmim Bakı Zərgərlik Zavodunda yeməxana müdiri idi. 15 yaşında mənə əmimə təhvil verdilər, dedilər ki, yanında olsun, nəzarət elə, burda işləsin. Evdəkilərin narahatlığına baxmayaraq, mənəim həmişə ağılım başımda olub, elə şeylərə

marahım olmayıb. Bir müddət əmimin yanında işlədim. Ora da ancaq zərgərlər gəlirdi. Allah rəhmət eləsin, Eldar adında bir zərgər vardı, o da həmişə nahara gəlirdi. Bir dəfə mənə dedi ki, sənət öyrənmək istəyirsən? Dedim hə! Dedi sabahdan gələrsən yanıma. Mən də həmin gündən zərgərlik sənətini öyrənməyə başladım. Əvvəlcə gümüş, tam öyrənəndən sonra isə qızıl üzərində işlədim. Bu işin çətinliyi bir ondadır ki, gərək səbirli olasan. Həm də işinə sevgin olsun. Zərgərlik özü də incəsənətdir. Zövqün, fantaziyan olmalıdır. Amma mən o qədər özümü güclü sənətkar hesab etmirəm. Ona görə ki, bundan ötrü gərək rəssamlığı da yaxşı biləsən. Rəsmi, rəssamlığı gözəl bilən adamlar bu aləmdə hətta dünya şöhrətli bir zərgərə də çevrilə bilər”.

ÇÖRƏK SATDIĞIM GÜNLƏRİ XATIRLAYIRAM

Zərgərimiz deyir ki, alış-satışa əvvəldən öyrəşmişdim deyə, 93-cü ildən başladım qızılın alış-satışına: “Mərkəzi Univermaqda bir-iki qızıl şöbəsi vardı. Onlara qızıl məmulatları təklif etdim, istədilər. O illərdə həm də qızıla ehtiyac vardı. Zərgərlərdən alıb onlara satmağa başladım. Cəmi 16 yaşım vardı, amma yaxşı pul qazanırdım – bir günə 500-1000 dollar. 30 ildir ki, bu sənətlə məşğulam, elə təkə bu dükanda 23 ildir işləyirəm. Şükür Allaha! Amma həmişə çörək satdığım günləri xatırlayıram.

SÖHBƏTLƏŞDİ:
XANIM AYDIN
xanimaydin@kaspi.az

Qanım bərk qara olanda gedirəm “Kubinka”ya, çörək satdığım tində dayanıram, baxıram. Keçən günlərimi yada salıram. Nostalji olur mənəim üçün”.

SƏBİR, SƏBİR, YENƏ DƏ SƏBİR...

Müştərilər hərəsi bir cürdür, deyir zərgər: “Hərəsinin bir cür xarakteri, yanaşma təzi var. Səbir bizə təkə məmulatı hazırlayanda deyil, həm də müştərilərlə ünsiyyətdə lazımdır. Müştərinin fikrini, istədiyini gərək düzgün tapa biləsən. Əgər müştəri bura gəlib, deməli, ağılında nə isə tutub gəlib. Bizim işimiz onu tapa bilmək, ona uyğun xidmət göstərməkdir. Onlara diqqət ayırmalısan. Çünki bu, çox önəmlidir. Bir dəfə bir xanıma üzük satmışdım. Bir müddət sonra gəldi ki, mənə aşağı əyarlı qızıl satıbsan. Mən öz işimə həmişə əmin olmuşam. Amma çox narahat oldum. Əyarını yoxladım, gördüm ki, təmizdir. Sonra məlum oldu ki, xanımın bədəninin turşuluğu çoxdur, ona görə də barmağında qaralıq vermiş. Yəni hər cür müştəri olur. Səbirli olmalıyıq”.

Fotolar: Sabir Məmmədov/Global Media Group

O DÖVRAN GETDİ

Ramin bəylə yeni dövrün zərgərliyindən də danışdıq: “Bu gün texnologiyanın inkişaf dövründə yaşayırıq. Demək olar ki, əl zəhməti indi çox azalıb. O qədər yeni model avadanlıqlar çıxıb ki, daha əllə bir iş görməyə ehtiyac qalmır. Kompüterdə istədiyən məmulatın formasını yığ, avadanlıq onu çıxartsın, üstünün düzəlişini ver, vəssalam. Daha o dövrən getdi. Bu gün kompüterin etdiyini əllə etmək mümkün deyil. İndi kompüter bizim işimizi 95 faiz yüngülləşdirib. İstədiyimizi orada yığılır. Yəni indi çox nadir hallarda kimsə o qədim işlərdən istəyir. O nəsil getdi daha. Bu gün biz ancaq model satırıq. İnsanlar ancaq gözəl modelə üstünlük verir”.

HƏTTA XARİCDƏ OLANDA DA TEATRA GEDİR

Zərgər, ümumən ədəbiyyat və mədəniyyətlə də maraqlandığını, gənclik illərində çox mütləq etdiyini dedi: “Parisdə olanda Luvr muzeyində olmuşam. Leonardo da Vinçinin “Mona Liza” rəsminin qarşısında dayananda özümü dünyanın ən xoşbəxt adamı hesab etdim ki, o rəsmi öz gözələmlə görürəm. Mən nəinki Bakıda, hətta xaricdə olanda da teatra gedirəm. Hollandiyada olanda Amsterdam Teatrında tamaşaya getmişdim, ondan böyük zövq almışdım. Və bir qəribə arzum var. Dirijor olmaq istərdim. Həmişə deyirəm ki, kaş Üzeyir Hacıbəylinin “Koroğlu” uvertürasına dirijorluq edə biləydim. Azərbaycan Dövlət Akademik Opera və Balet Teatrında bu yaxınlarda “Koroğlu” operası oynanılacaq, operanın 85 illiyidir. Gedib baxacağam mütləq. Mən çox sevirməm bu operanı”.

Bu qızılın, brilyantın, müxtəlif daş-qaşların par-par parıldadığı bir məkanda divarda müxtəlif rəsmlərin də – natürmort, mənzərə, portret və s. asıldığı gözüməndən yayınmadı. Amma ən çox diqqətimi çəkən Hacı Zeynalabdin Tağıyevin məğrurluq və eyni zamanda da məhraban siması əks olunan portreti oldu. Bu məkanda zərgərlə zərli söhbət edib yeni söhbətlər üçün ayrılıram. Hələlik...

